

VIOLA ELO

Kotiäitisinfonia

ja muita pläjäyksiä

© 2020 Viola Elo

Kansikuva: Viola Elo

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-5587-7

Viola Elo

Kotiäitisinfonia

ja muita pläjäyksiä

Sisällys

Tehoaineista ja porkkanoista.....	9
Räkökastakin iä tulee vaan ei paljon naurajasta.....	13
Tanssin kirkossa ja kadulla.....	17
Kotiäitisiinfontiaa.....	21
Jouluaatto.....	49
SOS – SOS	
m/s Finlandian Valse Triste.....	63
Olen äimistynyt.....	73
Kuinka tässä näin on käynyt.....	79
Viivasta siiviksi.....	83
Nurkkapöydän riävä.....	93
Rapiseva sukukokous.....	105
Ilman kitkaa maisematta.....	115
Lyhyt elämäkerta.....	125

Muutamia roiskeita pläiskijästä

Olen nurkkapöydän riävä, vastarannan kiiski, hankala introvertti, utelias uraputketon, sanasadekuuroilija – toivottavasti en tulvavaara –, hitaasti kypsyvä juusto – valmis vasta haudassa –, elämän ristiriitojen hyväksyjä – de facto.

Sanoja rypistän – sormenjälkiä kaikkialla. Kari Aronpuroa lainaan: ”Minä kuulen kielen puhuvan minua.”

Olen pellonreunan tyttö. Viuhuvin suksin ylös alas mäkiiä, nenäpielessä hehkuva lumihiutale. Kesäisin silitin siiliä. Taskunpohjaan noukin sammakoita, noita liukkaita elukoita. Illalla ne ulos laskin. Suukoilla saatelin.

Lapsuutta musisoi tuuli ja hiljaisuus. Suhinaa ja sivut kääntyivät. Tutuiksi leinot, kivet ja veljekset, runebergit ja *jokaista sanaa, lukeissain, suudella tahdoin innoissain*, helvijuvoiset ja *jäkölä nosti pisaransa hauraan: nyt malja elämämme rikkaudelle*, viita viitoiksi, tienhaaroja kaikkialla.

Valinta osui ja erehtyi. Minuksi muuttui.

Kotona opetettiin, että kun luet, teet työtä. Olin ahkera. Sivuja jäi ajatuksiin, jotkut karkasivat, toiset haperuivat, monet kompostoituivat.

Kouluni pihalla aamuisin tervehti patsas, Taata Sillanpää. Hän partansa piilosta hymyää ja kehottaa:

– Ota käteen kirja ja kynä. Se yhdistelmä on hyvä. Liu’uta tavut sanoiksi ja jatka ja jatka... Sillä tiellä on parasta matkaa!

Vuosien jälkeen Taata virkkoi:

– Aatella, naapuripitäjän plikan hyppysissä pysyy kynä... Satoisan tuloksen sai, kun valkolakin päähänsä painaakseen kirjoitti modernista lyriikasta ja pannahinen... Laudaatturin nyhtäs.....

Opiksi otin ja kiusasin kustantajia jo varhaisteininä. Takaisin tulivat runot ja romaanit saatesanoin, että teksti vaikuttaa kovin nuoren tekemältä.

Pellonpientareelta Hollantiin ja Ranskaan, ympäri Eurooppaa liftailin. Kirjoituskoneparka, äänetönnä laukussa torkkui ja yritti lauseita naputtaa, vaan kaipasi naputtajaa, ihmistä ilman teknologiaa.

Palasin Suomeen ja kuuntelin Finlandiaa. Tämä on minun maani ja ihoni tämä kieli.

Tyttäreni Talvikki ja Erika, parhaat tekstieni takalukijat, minua kannustavat ja innostavat. Kiitos heille! Tosin välillä sanovat, että kieleni on kuin Mozartin musiikki: Too many notes!

En kutsu itseäni kirjailijaksi enkä runoilijaksi, sanatikkaksi kyllä. Joskus osani on olla tikkataulu. Ihastun ja joskus vihastun. Usein olen kissa, joka nauttii takkatulen lämmöstä. Edes silittäjää en kiitä.

Peilistä katsoo naisihminen, jonka kaulan kaari hiljaa väsyä ja laskeutuu. Harteillaan hän kantaa omaa maa-palloaan. Korvasta korvaan on pisin tie, kuiskaa peili. Nyökkään ja hyväksyn. Toivon koordinaattien pysyvän kunnossa ja teiden sortumatta. Tienviittoina sanat taipuisat.

Tehoaineista ja porkkanoista

eli kuinka pääsen eroon rypyistä, nypyistä
ja kiloista

Peilistä on jo monta vuotta aamulla kurkistellut tätini, joka kuoli kymmenen vuotta sitten. Samat pussit silmien yllä ja alla, sama turvonnut nenä ja retkahtanut vatsa. Luojan kiitos, tämä vanhojen sukulaisten kylpyhuoneeseen kurkistelu ja intiimiurkinta ei kestä puolta tuntia kauempaa. Sitten jo alkavat löytyä omat silmät roikkuvien luomien takaa ja nenä pyrkii somasti pysyyntyn. Enää ainoastaan kaula tuntuu vieraalta, mutta se ei kuitenkaan liitä minua tätivainajaani, vaan eläinkuntaan. Hyvätaivas! Ennen oli kentaureja ja sfinksejä – entä jos tuotekehittely on yltänyt homosapienskalkkunaan!

Onneksi synnyin tätini jälkeen! Nyt tiedetään, kuinka asiat hoidetaan. Hän – tätini – joutui arkkuun ryppyineen.

Veitsi on aina mahdollinen, mutta se lienee vielä hätävarjelun liioittelua. Roikkuva vatsa ryhteytyy, kun jaksaa kohottaa riittävän usein jaloilleen. Vielä parempaa, jos jalat kuljettavat ylös alas portaita ja niitähän yhdeksään kerrokseen mahtuu. Siis rivakalle kävelyllä ja kun riittävän usein rivakoitsee, hengenahdistus pelästyy ja juoksee karkuun. Tervemenoa! Sen jälkeen vettä vettä vettä ja kun vesi alkaa todella maistua vedeltä, voi hemmotella itseään tomaatilla: 200 g vain 210 kJ, puoli tölkkiä rae-

juustoa, ajatella! korkeintaan vain 420 kJ, vielä ehkä yksi täysjyväämpylä, ei uskoisi, korkeintaan 630 kJ.

Tätä se on: vettä ja kaalinlehteä, mutta vatsasta tulee uhkea monttu ja kaulanahkojen heilahduksiin voi ottaa laserhoitoa. Onneksi USA:n aseteollisuus poikii pieniä naisia hemmottelevia helpotuksia.

Kilot siis hoituvat kuin itsestään. Edullisempaa tietysti olisi muuttaa haja-asutusalueelle, missä raejuustopurkki helposti voisi olla peninkulman päässä. Silloin tällöin saisi ehkä helliä itseään esimerkiksi Fazerinalla. Tarkistetaan. Kyllä vaan! Totisesti parin peninkulman rauhallinen kävely kuluttaisi 1050kJ.

Kun vatsa on saatu kuopalle, on aiheellista ryhtyä tutkimaan naamaa, joka muistuttaa entisen tytön vekkihametta. Pienet on pliseeraukset ja kangaskin kuin intianpuuvillaa.

Sukupolvi sitten olisin suosiolla suostunut keski-ikäiseksi, kärventänyt tukkani permanentissa ja ostanut matalakantaiset yhdistetyt juhla- ja kävelykengät.

Sisaret! Meidät on pelastettu!

Voimme edelleen värjätä hiuksemme, keikutella korkeakorkoisissa kengissä tai ostaa matalakorkoiset italialaiset tyylikkäätkä kävelykengät ja olla uhkeita. Ihoamme hoitaa liposomit ja lipidit, kolloidiset kultamikrohiukaset taistelevat solujemme puolesta. Mikrokiteet kastelevat ihoamme. Emme ole yksin!

Jonain päivänä Q-10 -entsyymi häviää sodan ja hukkuu ryppyihin. So what, sanon. Varjeltakoon aivoja siiliämstä ja häviämstä. Tärkeintä kuljetan hartioilla, mutta en pallon pinnalla vaan sen sisällä.

Oppikoulun pihalla Taata Sillanpää partaansa rapsutteli ja kehotti: "Ota, plikka, paperia. Sitä tässä maassa riittää ja paperi kiittää, kun sille sanoja raapustat. Istu klasin viereen ja kuuntele lintujen sulosoituisia säveleitä. Vunteeraa! Älä humpuukia tällä paperille. Joku kustantaja voi survoa aatokses kansien väliin.

Otin Taatan neuvoista vaarin. Kirjanen sisältää eri tilanteisiin kirjoitettuja juttuja.

Peilistä tuijottaa kummajainen. Koska leuanalus muuttui heilahtavaksi heltaksi? Huh huh! Joko nelikymppinen tarvitsee veistä vai helpottaisiko riemukkaat kiljahdukset elokuvaa katsoessa. Nauruhan kiristää lihaksia. Miksei helттаakin!

Jouluaatto oli pelkkää mummin käsilaukun etsimistä ja kuusimurhien murehtimista.

Ateneumin portaat tulivat tutuiksi, ja perspektiiville löytyi asiaa valaiseva esimerkki: tuhatjalkaisten majatalo.

Kuka olisi koskaan uskonut kirjoja niin rapiseväksi porukaksi. Äänekkyyttä ei hillitty, mutta suukottelua kyllä. Kirjojen sukukokouskin oli pelkkää toistensa likistelyä kirjastohotellissa.

Kotiäitisisinfoniassa sävelet nousevat ja laskevat. Duurit ja molli tutuiksi tulivat. Ei yhtään turhaa nuottia!

Nurkkapöydän riävä – hämäläinen nääs – sivusta tarkkaili maailman menoa ja pohdiskelujaan säästi, kun lusikallaan kahvikuppinsa reunoja kilisteli.